

26/05/2017

שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לאחרונה מדברים הרבה על אלימות נגד אנשי צוות רפואי, ובצדק. זו תופעה שצריך לעקור מהשורש, אבל כדי שאפשר יהיה להילחם בה, צריך להבין מהיכן היא נובעת. לדוגמה, כך כתבה לנו פ' אחרי חוויה מורטת עצבים בחדר מיון, שהביאה אותה לסף התמוטטות עצבים:

"בתחילת ינואר, נאלצתי להגיע לחדר מיון עם אמא שלי. הלחץ שם לא היה גדול במיוחד אבל בכל זאת בילינו שם 4.5 שעות, שבאותן 4.5 שעות, פעמיים הקימו את אמא שלי מהמיטה כדי לתת למישהו אחר, 'דחוף יותר' לטענתם לשכב.

כל פעם שעברה אחות והתחננתי שיתנו לה משהו לכאבים אמרו לי 'כן, מיד', 'תיכף', בצורה הכי מזלזלת שיש, ואף אחד לא בא. ניגשתי לדלפק במיון ושאלתי אם קראו כבר לרופא כי אנחנו מחכים כבר שעות ונפנפו אותי במשפט של 'את מפריעה לי לעבוד'.

הקור הקפיא אותנו, אמא שלי שרעדה מהקור המקפיא שם ביקשה שאני אמצא לה משהו לאכול כי עברו שעות וקשה לה. כשחזרתי מצאתי אותה שוב עומדת, כמעט מעולפת מכאבים, כי שוב מישהו החליט שהיא לא מטופלת מספיק חשובה והוציא אותה מהמיטה.

כשהתקררתי ראיתי שהיא בוכה, היא לחשה לי שהיא עשתה פיפי במכנסיים בגלל הקור והיא מתביישת לבקש שוב מיטה כי לא רוצה שיידעו ולא רוצה להרטיב אותה (אני חושבת שזאת פעם ראשונה שראיתי את אמא בוכה על משהו שקרה לה ולא לילדים שלה). הפעם ניגשתי בזעם וביקשתי לדעת אם אפשר להנמיך קצת את המזגן ואמרו לי ש'יהיה מאוד חם פה אם יסגרו את המזגן, את לא רוצה שהרופאים יטפלו בך כשחם להם והם עצבניים'.

ו'מה עם המטופלים?!" כמעט השתגעתי מזעם.

זה גם מקפיא את החיידקים, היא ענתה לי.

כשחזרתי לאמא מצאתי אותה **על הרצפה!!!** כי היא שוב התעלפה מהכאבים! ומטופלת נחמדה לידה אמרה לי שהיא צרחה מכאבים וביקשה עזרה ולא עזרו לה!

בתום 4.5 שעות הגיע רופא שהוא לא רופא בתחום שביקשנו אלא במקרה היה שם, הסתכל עליה, בדק אותה ל-15 שניות ואחרי זה הלך לדלפק ורשם טופס שחרור.

'אבל מה עם הרופא הניורולוג שאמרתם שתביאו?! אמרתם שרופא אורטופד או שרופא ניורולוג יבדוק אותה! למה אתם משחררים אותה כשהיא כמעט בקושי עומדת בגלל הכאבים?!'

אמרו לי: 'אם יש לה ביטוח סיעודי, אז שתפנה לסוכן ביטוח שלה, אנחנו עשינו מה שיכולנו, פה אין לנו איך לעזור לה.'

ותוך כדי זה אני שומעת את אמא שלי מייללת בבכי חרישי, אמא שלי, אשת הברזל שגידלה אותי ואת אחי הקטן לבדה, והיא קורסת לי מול המערכת האטומה שעד שלא חוויתי את זה על בשרי לא האמנתי כמה זה שורף את הלב.

נשברתי.

איבדתי את זה. צרחתי עליה, עליהם, על כולם, גם על הרופא... הגעתי לאפיסת כוחות עד שהברכיים שלי רעדו ופתאום הרגליים לא החזיקו אותי וכל המיון הסתחרר.

כשחזרתי לעצמי, עם קול צרוד שכמעט איבדתי את הקול, הייתי שם מול פסיכיאטר בן לא יותר מ-28 ששאל אותי אם יש לי התפרצויות זעם לעיתים קרובות ואם יש לי מחשבות אובדניות. רק אחרי שאחי הקטן נשבע שאני בסדר ודרש שלא יאשפזו אותי במחלקה פסיכיאטרית סגורה - הם נתנו טופס שחרור נוסף שכלל גם הערכה פסיכיאטרית של הילד בן ה-28.

מזל שאחי גם הסכים להחזיר את אמא הביתה ולדבר עם הרופא שלו שיזרזו את התור לניורולוג, שכרגע הוא עוד 4 חודשים (!) מעכשיו.

זה המיון הכי גרוע שהייתי בו אי פעם, לחולים אין שום זכויות, שום כבוד בסיסי, הם מאבדים כל צלם אנוש שם, הרופאים הם מינימום אלוהים, הפקידים והפקידות שם - לפי מה שאני עברתי משרתות אך ורק את המנהלים שלהם, והחולים מפריעים להם והם בזים להם!

המדינה הזאת לא שווה כלום והיא מגעילה ואכזרית ופניה מכוערות יותר מהאויבים שלה, ואין לחולים קול או כל כוח הכי קטן שבעולם מול המפלצת הנוראית הזאת שנקראת המערכת הרפואית הציבורית שעושה הכל כדי להילחם בחולים במקום במחלות שלהם!

זאת החוויה האישית שלי והדעה האישית שלי.

אל תתבעו אותי בבקשה על לשון הרע כי גם ככה אין לי או לאמא שלי כסף לחיים עצמם.

דפדפו אותי הלאה כמו את כל המטופלים שלכם."

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידִי,

צוות "מכתבים לבריאות"